

Hrad Libštejn

Pán z Libštejna měl nepřítele: rytíře z hradu Krašova. Pohádal se s ním o majetek, o statek, který stál na pomezí jejich panství. Krašovský pán statek obsadil a nechtěl jej vydat. Pan z Libštejna proto vtrhl do krašovského hradu a podařilo se mu odvést z něj rytířovu ženu a děti. Dva roky je držel ve vězení.

Pak se konečně krašovský pán pokusil své drahé osvobodit. Na hradě vypukl požár, který založil jeden z rytířových zbrojnošů. V nastalém zmatku Krašovští Libštejnské pobili. Zahynula manželka hradního pána. A Libštejna rytíř zajal.

„Doved' mě k mé rodině!“ žádal krašovský pán.

„Jak si přeješ,“ zasmál se Libštejnský a otevřel dveře temné kobky. Na podlaze však ležely jen kosti...

Zoufalý pán z Krašova vykřikl, vrhl se na nepřítele, ale Libštejnský byl rychlejší, proklál soka jedinou ranou meče. Nepodařilo se mu však uprchnout – krašovští zbrojnoši ho dostihli a zabili. Obě mrtvá těla pak hodili do sklepení a vchod zasypali kamením.

Čas běžel. Příběh o strašlivých vraždách však byl stále živý. Aby ne, z hradu lidé často slychali sténání a nářek. O Velikonocích se prý zjevovaly přízraky mrtvého rytíře a jeho ženy.

Oral tehdy mladý sedlák nedaleko hradu. Ubozí hubení koně sotva táhli pluh. Najednou sebou trhli, začali ržát... Sedlák se ohlédl a spatřil rytíře v plné zbroji.

„Nelekej se, nechci ti udělat nic zlého,“ promluvil rytíř. „Jsem libštejnský pán. Byl jsem proklet, a proto musím bloudit hradem, má duše nemá klidu. Ty bys mi ale mohl pomoci, jsi dobrý člověk.“

Sedlákovi se nešťastného pána zželelo, kývl, že ho vysvobodí.

„Čekej na mě zítra v noci!“ zvolal rytíř a zmizel.

Druhý den před půlnocí zaklepala černá ruka na okno statku a ozval se hlas: „Pospěš si, čekám!“

Sedlák vyšel ze vrat, a co nevidí: Rytíř sedí na černém koni, druhého takového vede.

„Nasedni, jedeme na můj hrad. Bude to zlá cesta, ale tobě nebezpečí nehrozí. Jen nesmíš promluvit, zničil bys mou naději na vysvobození,“ řekl rytíř.

Sedlák kývl. Sotva vyjeli, hned se strhla bouře! Blesky se křížovaly, hrom bil a před jezdci se zjevovaly strašlivé přízraky. Přibývalo jich, sápany se na koně, až sedlák v hrůze vykřikl: „Pro Kristovy rány!“

V tu chvíli bouře ustala, zjevení zmizela, zbyl tu jen sedlák a smutný rytíř.

„Neobstál jsi,“ řekl. „Ale vrátím se k tobě za rok, snad mi přece jen pomůžeš.“

Sedlák, kterému bylo pána líto, souhlasil. A po roce ho skutečně rytíř zas vyhledal. Znovu vyjeli, znovu se jim nad hlavami rozpoutalo peklo, znovu se po obou sápany příšery. Tentokrát sedlák nepromluvil, dojel s rytířem až na hrad.

Tam byla v komnatě vystrojena hostina.

„Jez a pij, ať se posilníš!“ řekl rytíř. Když se sedlák nasýtil, odvedl ho rytíř do sklepení.

„Mně a všem mrtvým musíš zjednat klid!“ ukázal pán na hromadu kostí. „Vykopej tu hrob!“

Sedlák vzal lopatu, opřenou o stěnu, a začal kopat. Rytíř zmizel, rozplynul se jako obláček dýmu. Netrvalo dlouho, kosti byly uloženy do hrobu. Sedlák pak poklekl a pomodlil se za zesnulé.

V tu chvíli se před ním objevil duch hradní paní. Žena ukázala ke zdi sklepení, tam zazářily zlaťáky. Sedlák pochopil, že je to jeho odměna. Nabral si plné kapsy a vyšel z hradu. Vyšel? Spíš se vypotácel. Padl na zem, usnul.

Když se probudil, myslel, že se mu vše jen zdálo. Ale pak sáhl do kapsy...

Koupil si sedlák bujné koně, zvelebil statek. Ale nejvíc ho těšilo, že zoufalou duši vysvobodil.

Hrad Libštejn byl založen ve 14. století Oldřichem Tistou z Hedčan. V 15. století v něm bylo známé vězení. Od poloviny 16. století byl neobydlený, zničen byl za třicetileté války, kdy ho vypálila švédská vojska.

